

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hadházy Tamás ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Spielmann Éva ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 12.G.40.154/2010/11. sorszámú ítélete ellen, az alperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fizessen a felperesnek 15 napon belül fellebbezési eljárási költség fejében 150.000.-Ft (azaz százötvenezer) + ÁFA ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 4.700.947.-Ft és ennek kamatai megfizetésére, valamint 282.100.-Ft perköltség viselésére kötelezte az alperest.

Ítéletének tényállásában megállapította, hogy a peres felek között 2008. december 1. napján vállalkozási keretszerződés jött létre iratrendezési feladatok ellátására. A keretszerződésen belül a konkrét megrendelések tartalmát egy-egy iratmennyiség rendezésére vonatkozóan a peres felek e-mailes levelezése határozta meg, amelyben az alperes a felperes részére előírta az iratrendezés szempontjait, amelyek közül fő szempontként a cégek, illetőleg az időrend szerinti rendezés szerepelt, s ezen belül számos egyéb csoportosítási szempontot is megadott az alperes.

A vállalkozási díjat a szerződés mellékletében foglaltak szerint határozták meg a szerződő felek akként, hogy a díj 660.-Ft/óra/fő + ÁFA összeg volt, a műszakvezetők díja pedig 100.000.-Ft/hó/fő volt. A 2009. február 1-i szerződés módosítás szerint az óradíj 653.-Ft/óra/fő + ÁFA összegre, míg az egyik műszakvezető díja 90.000.-Ft-ra módosult.

A keretszerződésben a felek meghatározták azt is, hogy a felperes a P. D. I. igénybe vételével látja el a szerződésben foglalt feladatokat.

A munkát a felperes 2008. december végétől 2009. június 9. napjáig látta el, a munkát nem fejezte be, mivel az alperes az elvégzett munkákat teljesen nem fizette ki, ezáltal pedig a felek közötti szerződés lehetetlenült. A felperes javára elszámolható díjból az alperes mindösszesen 277.200.-Ft-ot, 252.528.-Ft-ot illetve 2x500.000.-Ft-ot fizetett ki, további 1.618.195.-Ft, és 489.815.-Ft azonnali beszedési megbízás útján került teljesítésre. Ezen kifizetéseket figyelembe véve a felperes részére ki nem fizetett vállalkozási díj 4.700.947.-Ft volt.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a fenti vállalkozási díj megfizetésére irányuló módosított, és leszállított keresetét megalapozottnak találta.

A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek között - a felperesi hivatkozástól eltérően - nem megbízási jogviszony, hanem a Ptk. 389.§-a szerinti vállalkozási szerződés jött létre, mivel a felperes nem meghatározott ügyek vitelére, hanem az iratok rendezésére, mint eredmény létrehozására vállalkozott. A jogviszony jellegén nem változtat az, hogy a munkavégzés folyamatos volt, illetve a megállapodás szerinti díj óradíjas elszámolás volt.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesnek a hibás teljesítésre vonatkozó hivatkozását. Utalt arra, hogy ebben a körben az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség, azon alperesi nyilatkozat, hogy nem történt meg a cégek szerinti válogatás, az időrendbeli rendezés, illetőleg iratjegyzék kiállítása, önmagában sem a hiányos, sem a hibás teljesítés igazolására nem alkalmas, mivel a szerződés az eredmény létrejötté, vagyis a papírok teljes körű szétválogatása előtt megszűnt. Külön iratjegyzék készítése pedig nem volt a felperes feladata. Azon hivatkozását pedig, hogy a munka megszervezése a felperes által nem volt megfelelő az alperes bizonyítani nem tudta.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt igazoló lapok tartalma alapján a felperesi teljesítést elfogadta, az igazolásokon feltüntetett munkavégzés tényét és mennyiségét az alperes által bejelentett tanúk előadása nem cáfolta.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperest a rendelkező részben írtak szerint marasztalta.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, mely fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan:

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helytállóan állapította meg a tényállást, jogi minősítése azonban részben téves, ugyanakkor a peres felek közötti elszámolása, és ennek alapján döntése is megalapozott volt.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét alperesi fellebbezésre tekintettel csupán az alábbiakkal helyesbíti, illetve egészíti ki.

A másodfokú bíróság sem fogadta el azon alperesi hivatkozást, hogy a felperes nem teljesítette a vállalkozás útján ellátandó feladatát, így részére díj sem számolható el. A felek közötti keretszerződésben foglaltak szerint ugyanis a felperes havonta volt jogosult számlát kibocsátani, amelyhez csatolnia kellett a megrendelő által igazolt elszámolást. Alperes pedig - anélkül, hogy a számlák tartalmát, vagy az alapul szolgáló igazolásokat vitássá tette volna -, a felperes által kibocsátott számlák egy részét nem fizette ki. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felperes által csatolt igazolásokban megnevezett személyek, az ott feltüntetett óra mennyiségben a munkát elvégezték, így az alperes köteles lett volna a feltüntetett óra-szükséglet és a szerződésben meghatározott óradíj figyelembe vétele mellett a vállalkozási díjat megfizetni. Mivel az alperes ezen fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az alperes késedelembe esett. A kötelezett késedelme miatt pedig a felperes a Ptk. 300.§ (1) bekezdése alapján a szerződéstől elállhatott, amelynek következtében a peres felek közötti jogviszony megszűnt, és a Ptk. 320.§ (1) bekezdése alapján - a Ptk. 319.§ (3) bekezdése szerint a felek között elszámolásnak van helye. Ennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében írt jogi minősítést a másodfokú bíróság helyesbítette.

Ha pedig ez így van az alperes kellő alap nélkül sérelmezte, hogy a felperes a szerződésben foglalt eredményt nem hozta létre - s e körben már helytálló volt az elsőfokú bíróság megállapítása - mivel a peres felek szerződése a felperes jogszerű elállása folytán, még a munkák befejezése előtt megszűnt, s a fentebb írtak szerint a peres felek között el kellett számolni. A szerződés megszűnéséig végzett munkákat az alperes - függetlenül attól, hogy a teljes iratmennyiség még rendezésre nem került - köteles megfizetni.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a hibás, hiányos teljesítés körében, valamint abban a körben, hogy a felperesi rossz munkaszervezés miatt a felperes indokolatlanul hosszú időn át végezte a munkát a Pp. 164.§-a alapján az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség. Az alperes pedig mindezen körülményeket nem bizonyította.

Megalapozott volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy önmagában az a körülmény, hogy a munkát a felperes nem fejezte be, nem bizonyítja a hibás, és hiányos teljesítést, ugyanis ez a felperes jogszerű elállásának a következménye. Nem igazolja a felperes rossz munkaszervezését az a körülmény sem, hogy a munkában részt vevő diákok rendkívül gyakran cserélődtek, és az új résztvevők betanítása jelentős időt vett igénybe. A peres felek a szerződés 3.2 pontjában ugyanis megállapodtak abban, hogy a felperes alvállalkozó igénybevételeire jogosult, s konkrétan meg is határozták, hogy a felperes elsődleges alvállalkozója a P. D. Sz. I.. Ezt az alperes a szerződés aláírásával tudomásul vette, így alappal nem kifogásolhatja az alperes, hogy a felperes diákok igénybevételeivel végezte a

munkát. Ebből pedig az is következik, hogy az alperesnek számolnia kellett azzal is, hogy a diákok a szerződés tartama alatt cserélődnek. Az alperes által bejelentett tanuk vallomása sem cáfolta a felperes által az igazolásokban beállított óraszükségletet, mivel a tanuk csupán arról nyilatkoztak, hogy látták a diákokat kint üldögegni, illetve a szünetekben fociztak, valamint hangoskodás volt. Ugyanakkor az nem volt vitatott a felek között, hogy a diákok részére munkaszünet biztosítása a munkaóra terhére jogszerű volt. Annak pedig nincs jelentősége a felek közötti elszámolásnál, hogy az így biztosított munkaszünetekben a diákok fociztak, vagy éppen hangoskodtak. Arra pedig pusztán utal a másodfokú bíróság, hogy a tanúk vallomásából megállapítható volt az is, hogy a diákoknak télen, fűtetlen, ablak nélküli helyiségben kellett dolgozniuk, így megalapozott volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy a munkaközi szünetekre a diákoknak szükségük is volt.

Nem volt elfogadható az alperesnek a fellebbezésben kifejtett azon álláspontja sem, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során azért nem bizonyította, hogy az igazolásokban feltüntetett, teljesített órák száma nem felel meg a valóságnak, mivel az elsőfokú bíróság a bizonyítást az eredmény létrehozása vagy annak hiányára folytatta le. Az elvégzett órák számának ebben a körben nem volt jelentősége.

A peres felek közötti szerződés megnevezése és tartalma alapján is kétséget kizáróan vállalkozási szerződésnek volt tekintendő, ebből következik, hogy eredménykötelem volt. Ugyancsak a peres felek szerződése tartalmazta a elszámolás módját is, amely az alperes díjfizetési kötelezettségének az alapja volt. Az elszámolás módja pedig óradíjas elszámolás volt, ezért kellő alap nélküli a fenti alperesi hivatkozás, hogy az eredménykötelem esetén az elvégzett órák számának nincs jelentősége.

E körben utal a másodfokú bíróság arra is, hogy az alperes ugyanilyen felperes által összeállított igazolás alapján - amelyet az alperes képviselője alá sem írt - már részfizetést teljesített, s a felperes által - a per tárgyát képező - számlák mellékleteként benyújtott igazolásokat az alperes ugyancsak nem vitásan átvette, az abban foglaltakat nem kifogásolta.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság az alperes hibás teljesítésre, valamint többletmunkidő felszámítására vonatkozó kifogásait nem látta bizonyítottak.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti kiegészítésekkel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel pedig az alperes fellebbezése alaptalan volt, a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes fellebbezési eljárási költségeit megfizetni.

Budapest, 2011. február 25.

. Kovács László sk.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

Dr. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő